

დანიელის წიგნი — ნომერი რვა

პროცესი

Jeff Pippenger

2023-12-03

იუდას მეფის იეჰოიაკიმის მეფობის მესამე წელს ბაბილონის მეფე ნაბუქოდონოსორი მოვიდა იერუსალიმთან და ალყა შემოარტყა მას. და უფალმა იუდას მეფე იეჰოიაკიმი მის ხელში მისცა, ღვთის სახლის ჭურჭლის ნაწილთან ერთად; და მან წაიღო ისინი შინყარის ქვეყანაში, თავისი ღმერთის სახლში; და ჭურჭელი თავისი ღმერთის საგანძურის სახლში შეიტანა. დანიელი 1:1, 2.

დანიელისა და გამოცხადების წიგნები ერთი და იგივე წიგნია, და იგივე წინასწარმეტყველური ხაზები, რომლებიც წარმოდგენილია დანიელის წიგნში, აღებულია გამოცხადების წიგნშიც. იესო ქრისტეს გამოცხადება წარმოადგენს საბოლოო წინასწარმეტყველურ უწყებას, რომელიც იხსნება მადლის ჟამის დახურვამდე უშუალოდ ადრე.

ქემმარიტებები, რომლებიც წარსულში გამოცხადების წიგნიდან სწორად იყო გაგებული, მაგრამ ჩვეულებისა და ტრადიციის მიერ იყო დაბეჭდილი, კვლავც ქემმარიტებაა, და დღეს ისინი იუდას ტომის ლომის მიერ კვლავ იხსნება, და ეს ქემმარიტებები ახლა თავიანთ სრულყოფილ აღსრულებას ავლენს.

სიმართლენი, რომლებიც წარსულში დანიელის წიგნიდან სწორად იყო გაგებული, მაგრამ ჩვეულებისა და ტრადიციის მიერ იყო დაბეჭდილი, კვლავც სიმართლეა, და დღეს ისინი კვლავ იხსნება იუდას ტომის ლომის მიერ, და ეს სიმართლენი ახლა თავიანთ სრულყოფილ აღსრულებას ავლენენ.

დანიელი უბრალოდ პირველია იმ ორ წიგნთაგან, რომლებიც იესო ქრისტეს გამოცხადებას წარმოადგენენ.

იოაკიმი სიმბოლოა პირველი უწყების ძალამოსილების რეფორმაციულ მოძრაობაში. იგი ასევე არის აღთქმის სიმბოლო, რადგან სახელის შეცვლა წინასწარმეტყველურად აღნიშნავს აღთქმითი ურთიერთობის დასაწყისს. აღთქმითი ურთიერთობა, რომელშიც ღმერთი შედის ხალხთან, რომელიც ადრე არ იყო ღვთის აღთქმის ერი, იწყება პირველი უწყების ძალამოსილების დროს.

რომელნიც უწინ ხალხი არ იყავით, ხოლო ახლა ღმერთის ხალხი ხართ; რომელთაც არ მიგეღოთ წყალობა, ხოლო ახლა წყალობა მიგიღიათ. 1 პეტრე 2:10.

სახელის შეცვლის სიმბოლო, როგორც აღთქმური ურთიერთობის გამოძახატველი, დადგენილია იმით, რომ აბრაამის სახელი შეიცვალა აბრაამად, სარაის სახელი — სარად, იაკობის სახელი — ისრაელად, ხოლო საულისა — პავლედ. ამ სიმბოლოს სხვა დამოწმებებიც არსებობს, მაგრამ დანიელის პირველ თავში დანიელის სახელი იცვლება ბელტეშაცარად, ხანანიას სახელი — შადრაქად, მიშაელისა — მეშაქად, და აზარიასი —

აბედნეგოდ.

როდესაც უფალი ერთ ხალხთან აღთქმით ურთიერთობაში შედის, იგი იმავდროულად გვერდს უვლის ყოფილ აღთქმის ხალხს. იეჰოიაკიმი წარმოადგენს აღთქმის იმ ხალხს, რომელსაც გვერდს უვლიან, ხოლო დანიელი, ხანანია, მიშაელი და აზარია წარმოადგენენ აღთქმის იმ ხალხს, რომელიც შემდეგ აირჩევა. როდესაც ადამიანები აღთქმით ურთიერთობაში შედიან, ისინი შემდეგ გამოიცდებიან იმაში, დაიცავენ თუ არა აღთქმის პირობებს. ეს გამოცდა გამოხატულია ჭამის მოქმედებით.

ადამმა და ევამ გამოცდა ჭამით ჩააგდეს, და როცა ღმერთი პირველად შევიდა აღთქმაში რჩეულ ხალხთან, მან ეს ურთიერთობა მანანით მათი გამოცდით დაიწყო. ძველმა ისრაელმა საბოლოოდ ეს გამოცდაც ვერ ჩააბარა, მაგრამ ამით მათ წარმოადგინეს პირველი მითითება და პირველი მოწმობა იმ ფაქტზე, რომ აღთქმის გამოცდა არ არის ერთჯერადი გამოცდა, არამედ გამოცდის პროცესია. მეათე გამოცდისათვის მათ მიესაჯათ მომდევნო ორმოცი წლის განმავლობაში უდაბნოში სიკვდილი. შემდეგ ღმერთი შევიდა აღთქმაში იესუ ნავეს ძესთან და ქალებთან, რითაც დაამოწმა, რომ როცა უფალი აღთქმაში შედის რჩეულ ხალხთან, იგი იმავდროულად გვერდს უვლის ყოფილ აღთქმის ხალხს. ძველი ისრაელის დასასრულს, რომელიც სულიერი ისრაელის დასაწყისიც იყო, ძველი ისრაელისთვის ბოლო გამოცდის პროცესი სულიერი ისრაელისთვის პირველი გამოცდის პროცესი იყო, და იგი წარმოდგენილი იყო როგორც ზეციური პური. ეს წინასწარ იყო სახით გამოხატული მანანაში, აღთქმის პირველი გამოცდის პროცესში.

იმ საცდელ პროცესში, რომელიც ერთდროულად იყო როგორც პირველი, ისე უკანასკნელი საცდელი პროცესი, იესომ მიუთითა ზეციური პურის გამოცდაზე, როდესაც თქვა, რომ ისინი, ვინც მისი აღთქმის ხალხია, უნდა ჭამდნენ მის ხორცს და სვამდნენ მის სისხლს. მან ამ წარდგენისას უფრო მეტი მოწაფე დაკარგა, ვიდრე თავისი მსახურების რომელიმე სხვა დროს. მის მსახურებაში ეს დავა იყო აღთქმის საცდელი პროცესის ილუსტრაციის უმაღლესი წერტილი, და და უაითი ამ მოვლენაზე ვრცლად მსჯელობს წიგნში „საუკუნეთა სურვილი“, სადაც თავის სათაურია „კრიზისი გალილეაში“. სახელი „გალილეა“ ნიშნავს „ანჯამას“ ან „გარდამტეხ წერტილს“, და ამ თავში იგი განმარტავს, თუ რატომ განუდგნენ მოწაფეები მას. მათ უარი თქვეს, სათანადო წინასწარმეტყველური მეთოდოლოგიით მიეღოთ მისი მოწმობა მისი ხორცის ჭამისა და მისი სისხლის სმის მოთხოვნის შესახებ. მან მიუთითა, რომ ისინი ეჭიდებოდნენ წინასწარმეტყველურ ცნებებთან დაკავშირებულ ადათებსა და ტრადიციებს, რომლებიც სატანამ ძველი ისრაელის ბიბლიურ გაგებაში დანერგა. ამ გაუგებრობებმა მათ მისცა ის, რაც, მათი აზრით, იყო საბაბი, მისი სიტყვები სულიერის ნაცვლად პირდაპირი მნიშვნელობით გამოეყენებინათ. იგი ასევე აღნიშნავს, რომ როდესაც ისინი, ვინც იესოსგან „გაბრუნდნენ“ (გალილეა) და რომლებიც იოანეს მეექვსე თავში არიან მოხსენიებულნი (John 6:66), მისდამი სამუდამოდ შეწყვიტეს სიარული.

როგორც პირველ, ისე უკანასკნელ აღთქმისეულ გამოცდის პროცესში ძველი ისრაელის შემთხვევაში, ვხედავთ, რომ როდესაც ღმერთი აღთქმისეულ ურთიერთობაში შედის

რჩეულ ერთან, იგი იმავე დროს გვერდს უვლის წინანდელ აღთქმისეულ ხალხს. ასევე ვხედავთ, რომ იგი ამ ხალხს სცდის არა ერთი ცალკეული გამოცდით, არამედ გამოცდის პროცესით. ასევე ვხედავთ, რომ გამოცდის პროცესი წარმოდგენილია იმით, რაც უნდა იქამოს. ასევე ვხედავთ, რომ ეს საკვები წარმოადგენს ღვთის სიტყვას და რომ გამოცდა მოიცავს არჩევანს საჭმლის ორ სახეობას შორის. ვჭამთ ჩვენ ყოველი ხიდან, რომლის ჭამაც ღმერთმა გვიბრძანა, თუ ვჭამთ იმ ხიდან, რომლის ჭამაც აგვეკრძალა? ასევე ვხედავთ, რომ არჩევანი იმისა, თუ რას ვჭამთ, მოიცავს იმ გამოცდასაც, თუ როგორ ვჭამთ შემოთავაზებულ საკვებს.

სულიერი ისრაელის დასასრულს, მილერიტული მოძრაობის ჟამს, პირველი უწყება ძალით აღიჭურვა 1840 წლის 11 აგვისტოს. იეჰოიაკიმი აქ წარმოადგენს პროტესტანტებს, რომლებიც მაშინ ბაბილონში მიჰყავდათ, რათა მისი ასულები გამხდარიყვნენ. მათ წინაშე გამოცდა დადგა, როდესაც გამოცხადების ათის ანგელოზი ჩამოვიდა და ხელში გახსნილი პატარა წიგნი ეჭირა. როგორც იეჰოიაკიმი აღუდგა ნაბუქოდონოსორის მოთხოვნებს და ამის შემდეგ ტყვეობაში იქნა წაყვანილი, ასევე პროტესტანტებმა უარი თქვეს, ეჭამათ ანგელოზის ხელში არსებული საზრდო, იმ გადმოცემებისა და ჩვეულებების საფუძველზე, რომლებიც მათ ბნელი საუკუნეებიდან გამოჰქონდათ.

1844 წლის გაზაფხულისთვის გამოცდის პროცესი იეჰოიაკიმისა და პროტესტანტებისთვის „გარდამტეხ წერტილს“ მიაღწია, და როგორც სულიერი ისრაელის პირველი გამოცდის პროცესში, მათაც „გაუხვიეს“ და იესოსთან ერთად აღარ დადიოდნენ. იმ ისტორიაში დანიელი, ხანანია, მიშაელი და აზარია წარმოადგენენ მილერიტებს, რომლებმაც აირჩიეს მცირე წიგნის ჭამა, რომელიც მათ ბაგეზე ტკბილი იყო, მაგრამ მუცელში მწარე გახდა.

თუ ადამსა და ევასაც ჩავრთავთ, გვექნება ოთხი კლასიკური მოწმე, რომ გამოცდა ჭამის მოქმედებით არის წარმოდგენილი. ჩვენ გვყავს რამდენიმე წინასწარმეტყველური მოწმე, რომელთაც ყველას პირველისა და უკანასკნელის ხელწერა აქვთ. მანანის გამოცდის მოწმობა პირველი მოწმეა, ხოლო ზეციური პურის გამოცდა ერთდროულად არის პირველი გამოცდა სულიერი ისრაელისთვის და, ამავე დროს, უკანასკნელი მოწმე ძველი ისრაელისთვის. პატარა წიგნის გამოცდა არის როგორც პირველი, ისე უკანასკნელი. ეს არის სულიერი ისრაელის ხეტიალის დასასრული, როგორც ეკლესიისა უდაბნოში, და არის პირველი იმათგან, ვინც არჩეულ იქნენ, რათა ყოფილიყვნენ ღვთის საბოლოო სახელდებული ხალხი. მილერიტები იყვნენ ღვთის სახელდებული ხალხის დასაწყისი, რომლებიც უნდა ამოეცნოთ პროტესტანტიზმის ჭეშმარიტ რქად. არსებობს რამდენიმე მოწმე გამოცდის პროცესისა, რომელიც იწყება მაშინ, როდესაც პირველი უწყება ძალაშია.

გამოცდის ამ პროცესებში დგება „გარდატეხის წერტილი“, როდესაც თითქმის ყველა მოწაფე განზე დგება. იესოსა და ქალების დამოწმებისას მთელი ისრაელი განზე დადგა და ეგვიპტეში დაბრუნება მოინდომა. გალილეის ეკლესიაში მოწაფეთა უმრავლესობა განზე დადგა. რადგან იესო არის ალფა და ომეგა, „გარდატეხის წერტილი“, რომელიც გამოცდის პროცესის დასასრულს არის წარმოდგენილი, ასევე ილუსტრირებულია

გამოცდის პროცესის დასაწყისშიც, როდესაც ძველ ისრაელს პირველად მიეცა მანანა, იყვნენ ისეთებიც, რომლებმაც დაუყოვნებლივ ზურგი აქციეს მითითებებს. ქრისტეს ნათლისღებისას მან ზურგი აქცია და უდაბნოში წავიდა. და უაიტი გარდატეხის წერტილის სიმბოლოს მეტად საგულისხმო სახით იყენებს.

„არსებობს პერიოდები, რომლებიც გარდამტეხი მომენტებია ერებისა და ეკლესიის ისტორიაში. ღვთის განგებულებით, როდესაც ეს სხვადასხვა კრიზისი დგება, იმ დროისთვის საჭირო ნათელი იძლევა. თუ იგი მიღებულია, სულიერი წინსვლა მოჰყვება; თუ უარყოფილია, სულიერი დაცემა და დაღუპვა მოსდევს. უფალმა თავის სიტყვაში გააცხადა სახარების შემტევი საქმე, როგორც იგი წარსულში სრულდებოდა და მომავალშიც შესრულდება, თვით საბოლოო ბრძოლამდე, როდესაც სატანური ძალები თავიანთ უკანასკნელ საოცარ მოძრაობას განახორციელებენ. ამ სიტყვიდან ვიგებთ, რომ უკვე მოქმედებაშია ის ძალები, რომლებიც კეთილსა და ბოროტებას შორის — სატანას, სიბნელის მთავარს, და ქრისტეს, სიცოცხლის მთავარს შორის — უკანასკნელ დიდ ბრძოლას შემოიყვანენ. მაგრამ მომავალი გამარჯვება იმ ადამიანებისთვის, რომელთაც უყვართ ღმერთი და ემინიან მისი, ისეთივე უეჭველია, როგორც ის, რომ მისი ტახტი ცაშია დამყარებული.“ Bible Echo, August 26, 1895.

როდესაც მანანა პირველად მიეცა ძველ ისრაელს, იმ ისტორიისათვის ნათელი იქნა მინიჭებული. ქრისტეს ნათლისღებისას იმ ისტორიისათვის ნათელი იქნა მინიჭებული. 1840 წლის 11 აგვისტოს იმ ისტორიისათვის ნათელი იქნა მინიჭებული. თითოეული ეს გარდამტეხი მომენტი აღნიშნავს გამოცდის პროცესის დასაწყისს, რომელიც საბოლოოდ სხვა გარდამტეხ მომენტში მთავრდება, როცა უწინდელი აღთქმის ერი განდგება და აღარ ივლის ქრისტესთან ერთად.

რადგან ეს მრავალგვარი გამოცდის პროცესები წარმოადგენენ როგორც ძველი აღთქმის ხალხისთვის, ისე ახალი აღთქმის ხალხისთვის განკუთვნილ გამოცდის პროცესს, გამოცდის პროცესს ორი დასკვნა აქვს. გამოცდის პროცესის დასასრული და, ამგვარად, საბოლოო გარდამტეხი მომენტი პროტესტანტებისთვის მილერიტულ ისტორიაში იყო 1844 წლის გაზაფხული. გამოცდის პროცესის დასასრული (1844 წლის შემოდგომაზე), ანუ გარდამტეხი მომენტი თავად მილერიტებისთვის, დადგა ღვთის ყოფილი ხალხის გარდამტეხი მომენტის შემდეგ.

ქრისტეს ისტორიაში გამოცდის პროცესი აღინიშნება მის მიერ ტაძრის ორგზის განწმედით: ერთხელ მისი მსახურების დასაწყისში და შემდეგ კვლავ მისი მსახურების დასასრულს.

„როდესაც იესომ თავისი საზოგადო მსახურება დაიწყო, მან ტაძარი მისი მკრეხელური შებილწვისაგან განწმინდა. მისი მსახურების უკანასკნელ მოქმედებათა შორის იყო ტაძრის მეორედ განწმენდა. ასევე, ქვეყნის გაფრთხილებისათვის განკუთვნილ უკანასკნელ საქმეში, ეკლესიებს ეძლევა ორი განსხვავებული მოწოდება. მეორე ანგელოზის უწყებაა: „დაეცა, დაეცა ბაბილონი, ის დიდი ქალაქი, რადგან თავისი სიძვის რისხვის ღვინით მან ყველა ერი დაათრო“ (გამოცხადება 14:8). ხოლო მესამე ანგელოზის უწყების ძლიერ ღაღადში ისმის ხმა

ზეციდან, რომელიც ამბობს: „გამოდით მისგან, ჩემო ხალხო, რათა არ ეზიაროთ მის ცოდვებს და არ მიიღოთ მისი წყლულებისაგან. რადგან მისი ცოდვები ზეცამდე აღწია და ღმერთმა გაიხსენა მისი უსჯულოებანი“ (გამოცხადება 18:4, 5).“ *Selected Messages, book 2, 118.*

ქრისტეს მიერ ტაძრის ორგზის გაწმენდის გამოსაცდელი პროცესი შეესაბამება მაღაქიას მესამე თავს, წინასწარმეტყველების სულის წერილებში.

„ტაძრის გაწმენდისას ქვეყნის მყიდველებისა და გამყიდველებისაგან, იესომ გამოაცხადა თავისი მისია — განეწმინდა გული ცოდვის შებილწულებისაგან, იმ მიწიერი სურვილებისაგან, ეგოისტური ვნებებისაგან და ბოროტი ჩვევებისაგან, რომლებიც სულს ხრწნიან. მაღაქია 3:1–3 ციტირებულია.“ ქრისტეს სურვილი, 161.

ღვთის ხალხის განწმედა წარმოადგენს გამოცდის პროცესს, რომელიც კვლავ და კვლავ იდენტიფიცირდება წინასწარმეტყველების რამდენიმე ხაზთან. ყოველი მითითება, ადამისა და ევიდან მოყოლებული მილერიტულ ისტორიამდე, წარმოადგენს ას ორმოცდაოთხი ათასის განწმედას.

„ამ დედამიწის ისტორიის უკანასკნელ დღეებში ღმერთის აღთქმა მის მცნებათა დამცველ ხალხთან უნდა განახლდეს.“ *Review and Herald, February 26, 1914.*

ას ოცდაოთხიათასის განწმენდის პროცესი პირველად არის მოხსენიებული დანიელის წიგნში, რომელიც არის იმ ორი წიგნიდან პირველი, რომლებიც ერთად წარმოადგენენ იესო ქრისტეს გამოცხადებას, რომელიც იხსნება სწორედ ადამიანთა გამოცდის ვადის დახურვის წინ. ას ოცდაოთხიათასის განწმენდის პროცესი აგრეთვე წარმოდგენილია, როგორც დაბეჭდვის პროცესი. როდესაც ას ოცდაოთხიათასის განწმენდის, დაბეჭდვის პროცესის პირველი უწყება დაიწყო 2001 წლის 11 სექტემბერს, ეს გარდამტეხი მომენტი იყო ეკლესიისთვისაც და მსოფლიოსთვისაც. გამოცხადების მეთვრამეტე თავში მაშინ მოვიდა ის ანგელოზი, რომელიც თავის დიდებით ანათებს მსოფლიოს. თუმცა გამოცხადების მეთვრამეტე თავში ანგელოზი არ არის წარმოდგენილი ისე, თითქოს ხელში საჭმელად რამე ეჭიროს — მაგრამ ის იქ არის. პატარა წიგნი იქ არის. მისი ადვილად შეცნობა შეუძლიათ მათ, ვინც არჩევს შეიწყნაროს მეთოდოლოგია, რომელსაც წინასწარმეტყველი ესაია გამოხატავს სიტყვებით: „ხაზი ხაზზე.“

„მწკრივი მწკრივზე“ დადებით ჩვენ გვესმის, რომ როდესაც ქრისტე ჩამოვიდა 2001 წლის 11 სექტემბერს, მას ასევე ჰქონდა „პატარა წიგნი“, რომელიც წარმოდგენილი იყო როგორც „მანანა“, „ზეციური პური“ და „პატარა წიგნი“. მაგრამ 2001 წლის 11 სექტემბერს უწინდელმა რჩეულმა ხალხმა, რომელსაც იეჰოიაკიმი განასახიერებდა, არჩია ადვენტიზმის წეს-ჩვეულებებსა და ტრადიციებზე დამყარება, და შემდეგ დაიწყო თავისი სვლა ბაბილონის ტყვეობისკენ, რომელიც დასრულდება საკვირაო კანონით.

„ახლა ვრცელდება სიტყვა, თითქოს მე გამომეცხადებინოს, რომ ნიუ-იორკი მოქცევის ტალღამ უნდა წაღეკოს? ეს მე არასოდეს მითქვამს. მე ვთქვი, როცა იქ აღმართულ დიდ შენობებს, სართული სართულზე რომ იზრდებოდა, ვუყურებდი: ‘რა საშინელი სცენები მოხდება, როცა უფალი აღდგება, რათა ძლიერად შეარყიოს

დედამიწა! მაშინ გამოცხადების 18:1–3-ის სიტყვები აღსრულდება.' გამოცხადების მეთვრამეტე თავი მთლიანად არის გაფრთხილება იმისა, რაც დედამიწაზე მოვა. მაგრამ მე არ მიმიღია განსაკუთრებული ნათელი იმის შესახებ, თუ რა მოელის ნიუ-იორკს; მხოლოდ ის ვიცი, რომ ერთ დღეს იქაური დიდი შენობები დაემხოზა ღვთის ძალის შემობრუნებითა და გადმობრუნებით. ჩემთვის მოცემული ნათელიდან ვიცი, რომ ქვეყნიერებაში დაღუპვაა. ერთი სიტყვა უფლისაგან, ერთი შეხება მისი ძლევამოსილი ძალისა — და ეს უზარმაზარი ნაგებობები დაეცემა. მოხდება ისეთი სცენები, რომელთა საშინელებაც ჩვენ წარმოსახვაშიც კი ვერ ჩავწვდებით.“ Review and Herald, July 5, 1906.

როცა „ნიუ-იორკის“ „დიდი შენობები“ „ღვთის ძალის შემობრუნებითა და გადმობრუნებით დაემხო“ 2001 წლის 11 სექტემბერს, გამოცხადების მეთვრამეტე თავის ანგელოზის ნათელმა მთელი დედამიწა აავსო, რადგან გარდამტეხი მომენტი დადგა გამოცხადების მეცამეტე თავის მიწის მხეცის ისტორიაში.

„არსებობს პერიოდები, რომლებიც გარდამტეხ მომენტებს წარმოადგენს ერების და ეკლესიის ისტორიაში. ღვთის განგებულებით, როდესაც ეს სხვადასხვა კრიზისები დგება, იმ დროისთვის საჭირო ნათელი მოცემულია. თუ იგი მიღებულია, ამას სულიერი წინსვლა მოსდევს; თუ უარყოფილია, სულიერი დაცემა და რწმენის დამსხვრევა მოჰყვება.“ Bible Echo, August 26, 1895.

როდესაც გამოცხადების მეთვრამეტე თავის ანგელოზის ნათელი მოვიდა 2001 წლის 11 სექტემბერს, მათ, ვინც ნათელი მიიღო, სულიერად წინ წაიწიეს, ხოლო მათ, ვინც ნათელი უარყო, სულიერად დაცემა დაიწყეს და თავიანთ ამბოხებულ გზას გაუყვნენ საბოლოო გარდამტეხ მომენტამდე — კვირადღის კანონამდე, სადაც სამუდამოდ დაამსხვრევინ თავიანთ აღსარებას, როგორც მესამე ანგელოზის მაცნეები. გალილეაში ისინი, ვინც განუდგნენ და აღარ დადიოდნენ ქრისტესთან ერთად იოანეს 6:66-ში, განეშორებოდნენ იმ ნათელს, რომელიც პირველად მის ნათლობაზე მოვიდა, სადაც იმ გამოცდის ისტორიის პირველი უწყება ძალით აღიჭურვა. დანიელის პირველ თავში თაყვანისმცემელთა ორი კლასი არის წარმოჩენილი იმ ისტორიის ფარგლებში, როდესაც პირველი უწყება ძალით აღიჭურვება. იეჰოიაკიმი წარმოადგენს მათ, ვინც რწმენას დაამსხვრევს, ხოლო დანიელი, ხანანია, მიშაელი და აზარია ერთგულებს წარმოადგენენ.

იუდას მეფის, იეჰოიაკიმის მეფობის მესამე წელს ბაბილონის მეფე ნაბუქოდონოსორი მივიდა იერუსალიმთან და ალყა შემოარტყა მას. და უფალმა იუდას მეფე იეჰოიაკიმი მის ხელში ჩააგდო, აგრეთვე ღვთის სახლის ჭურჭლის ნაწილი; და მან წაიღო ისინი შინყარის ქვეყანაში, თავისი ღმერთის სახლს, ხოლო ჭურჭელი თავისი ღმერთის საგანძურის სახლში შეიტანა. და მეფემ უთხრა აშფენაზს, თავისი საჭურისების მთავარს, რომ მოეყვანა ისრაელიანთა შორის ზოგნი, სამეფო მოდგმიდან და დიდებულთაგან; ყმაწვილნი, რომელთაც არავითარი ნაკლი არ ჰქონოდათ, არამედ ლამაზნი ყოფილიყვნენ, ყოველი სიბრძნით განსწავლულნი, ცოდნაში დახელოვნებულნი, მეცნიერების გამგებნი და ისეთნი, რომელთაც უნარი ჰქონოდათ მეფის სასახლეში დგომისა, და რომ ესწავლებინათ მათთვის ქალდეველთა სწავლა და ენა. და მეფემ დაუნიშნა მათ

ყოველდღიური ულუფა მეფის საჭმლიდან და იმ ღვინიდან, რომელსაც თვითონ სვამდა, რათა სამი წლის განმავლობაში ეზრდა ისინი და ამის შემდეგ წარდგენილიყვნენ მეფის წინაშე. და მათ შორის, იუდას ძეთაგან, იყვნენ დანიელი, ხანანია, მიშაელი და აზარია. და საჭურისების მთავარმა მათ სახელები შეუცვალა: დანიელს უწოდა ბელტეშაცარი, ხანანიას — შადრახი, მიშაელს — მეშახი, ხოლო აზარიას — აბედნეგო. ხოლო დანიელმა გულში განიზრახა, რომ არ შეეხილწა თავი მეფის საჭმლის ულუფით და იმ ღვინით, რომელსაც იგი სვამდა; ამიტომ სთხოვა საჭურისების მთავარს, რომ არ შეეხილწა თავი. დანიელი 1:1-8.

დანიელი, ხანანია, მიშაელი და აზარია იუდას ძენი იყვნენ. ისინი საჭურისებად აქციეს, რითაც ადვენტიზმის საბოლოო თაობას წარმოადგენდნენ. ნაბუქოდონოსორმა, როგორც მრავალმა ძველმა მეფემ, ეს ოთხი იუდეველი ჭაბუკი დაასაჭურისა, რათა მოეშორებინა ყოველგვარი საზრუნავი, რომელიც მეფეს შეიძლებოდა ჰქონოდა, როცა ისინი მონებად მსახურობდნენ და მეფის ცოლებთან და ხარჭებთან ურთიერთობდნენ.

სიმბოლურად ეს წარმოადგენს ადვენტიზმის უკანასკნელ თაობას, რადგან ამ ოთხის შემდეგ იუდას ხაზი აღარ იარსებებდა. ოთხი მსოფლიომასშტაბის სიმბოლოა და ამგვარად წარმოადგენს მთელ მსოფლიოში მყოფ მეშვიდე დღის ადვენტისტთა უკანასკნელ თაობას, რომლებიც 2001 წლის 11 სექტემბერს აღიარებენ ღვთის წინასწარმეტყველური სიტყვის აღსრულებად.

იმ მეშვიდე დღის ადვენტისტებზეა ღმერთის წინასწარმეტყველური სიტყვის საუბარი, ვინაიდან სწორედ ისინი არიან ისინი, რომელნიც მოწოდებულნი არიან, რომ იყვნენ ას ორმოცდაოთხი ათასი. თუმცა მათი წინასწარმეტყველური მემკვიდრეობა მათი მამების აჯანყებით დაიწყო, 1863 წელს. იმ თავდაპირველი აჯანყების ამოცნობა თითქმის შეუძლებელია, რადგან იგი დაფარულია მზარდი აჯანყების ოთხი თაობის ტრადიციებითა და ჩვეულებებით. მიუხედავად იმისა, რომ მისი ამოცნობა ძნელია, იგი უნდა იქნეს დანახული და აღიარებული, როგორც დანიელი საბოლოოდ იქცევა დანიელის წიგნის მეცხრე თავში. მან ეს გააკეთა იმ ჭეშმარიტების ამოცნობით, რომელიც ღმერთის წინასწარმეტყველურ სიტყვაშია მოცემული.

აჯანყება, რომლისგანაც დანიელი და სამი ღირსეული უშუალოდ წარმოიშვნენ, იყო მათი მამის უარი, განცალკევებული დარჩენილიყო მათ გარშემო მომცველი წარმართული ზეგავლენებისაგან. 1863 წელს ლაოდიკიური ადვენტიზმი დაუბრუნდა განდგომილი პროტესტანტიზმისა და კათოლიციზმის ბიბლიურ მეთოდოლოგიას, რათა დაემყარებინა თავისი უარყოფა მილერის მიერ ლევიანთა წიგნის ოცდამეექვსე თავში მოხსენიებული „შვიდი ჟამის“ იდენტიფიკაციისა. ეს აჯანყება დანიელისა და სამი ღირსეულისათვის მეფე ხიზკიაჰით იყო წარმოდგენილი.

მეფე ხიზკიამ უფალს ევედრა, რომ არ მომკვდარიყო, და მისი ლოცვა შეწყნარებულ იქნა, როდესაც უფალმა მას კიდევ თხუთმეტი წელი მისცა. ამით მან შემდეგ შვა მანასე, იუდას ერთ-ერთი უსასტიკესი მეფე, და ამავე დროს ის მეფე, რომელიც აღნიშნავს იუდას დაპყრობისა და დამონების პროგრესული შვიდსაფეხურიანი პროცესის დასაწყისს. 1856 წელს ჭეშმარიტი მოწმე მოვიდა, რათა ლაოდიკიური ადვენტიზმის კარზე დაეკაკუნებინა, მაგრამ მათ სიცოცხლე არჩიეს და არა საკუთარი თავისათვის

სიკვდილი. 1863 წლისთვის მათ კვლავ ააშენეს „იერიხონი“ და დაიწყეს მზარდი ამბოხება, რომელმაც საბოლოოდ ხელი შეუშალა მათ იმის ცნობაში, რომ 2001 წლის 11 სექტემბერი იყო მათი სამსაფეხურიანი გზის დასაწყისი სულიერი ბაბილონის მონობაში, რომელიც კვირის კანონით სრულდება.

მეფე ხიზკიასთვის 1863 წელი მაშინ დადგა, როცა სიცოცხლისათვის წარმოთქმული მისი ლოცვა შეწყნარებულ იქნა. უფალმა მისცა ნიშანი, რომ მისი ლოცვა მიღებული იყო. ღმერთმა ლოცვა დაამოწმა მზის გადაადგილებით, და ბაბილონელებმა ცათა შინა იხილეს ღვთის მოქმედება, თუმცა არ იცოდნენ, რას ნიშნავდა ეს. ამის შემდეგ ბაბილონელები იერუსალიმში მოვიდნენ, რათა შეეტყოთ იმ ღმერთის შესახებ, რომელსაც მზის მართვის ძალა ჰქონდა. ცათა ღმერთის განდიდების ნაცვლად, მეფე ხიზკიამ, საკუთარი თავისთვის სიკვდილის ნაცვლად, არჩია განედიდებინა თავისი ტაძარი და ქალაქი, და არა ღმერთი, რომელმაც იწება თავისი სახელის დამკვიდრება იმ ტაძარსა და ქალაქში.

იმ აჯანყებამ მოიტანა წინასწარმეტყველება, რომ მისი სისხლის ხაზიდან შობილნი ბაბილონში მონები და საჭურისები გახდებოდნენ. ეს შვილები იყვნენ დანიელი, ხანანია, მიშაელი და აზარია, და ისინი წარმოადგენენ იმ მეშვიდე დღის ადვენტისტთა სულიერ საბოლოო თაობას, რომლებიც 2001 წლის 11 სექტემბერს აღიარებენ, როგორც მსოფლიოს ხალხთა და ეკლესიის ისტორიის გარდამტეხ მომენტს, როდესაც ეძლევა ის ნათელი, რომელმაც უნდა გამოსცადოს და დაბეჭდოს ას ორმოცდაოთხი ათასი.

იმ დღეებში ხიზკია სასიკვდილოდ დაავადდა. და მივიდა მასთან წინასწარმეტყველი ესაია, ამოცის ძე, და უთხრა მას: ასე ამბობს უფალი: მოაწესრიგე შენი სახლი, რადგან მოკვდები და ვერ იცოცხლებ. მაშინ მან პირი კედლისკენ მიიბრუნა და ილოცა უფლის მიმართ, თქვა: გევედრები, უფალო, გაიხსენე ახლა, როგორ დავდიოდი შენს წინაშე ჭეშმარიტებითა და სრული გულით და ვაკეთებდი იმას, რაც კეთილია შენს თვალში. და ხიზკიამ მწარედ იტირა. და მოხდა ისე, რომ ვიდრე ესაია შუა ეზოდან გავიდოდა, უფლის სიტყვა მოველინა მას და უთხრა: დაბრუნდი და უთხარი ხიზკიას, ჩემი ხალხის მთავარს: ასე ამბობს უფალი, დავითის, შენი მამის ღმერთი: შევისმინე შენი ლოცვა, ვიხილე შენი ცრემლები; აჰა, განგკურნავ: მესამე დღეს ახვალ უფლის სახლში. და შენს დღეებს თხუთმეტ წელს შევმატებ; და გიხსნი შენ და ამ ქალაქს აშურის მეფის ხელიდან; და დავიცავ ამ ქალაქს ჩემი გულისთვის და ჩემი მსახურის, დავითის გულისთვის. და თქვა ესაიამ: აიღეთ ლეღვის გუნდა. აიღეს და წყლულზე დაადეს, და იგი განიკურნა. და უთხრა ხიზკიამ ესაიას: რა იქნება ნიშანი იმისა, რომ უფალი განმკურნავს და მესამე დღეს ავალ უფლის სახლში? და თქვა ესაიამ: ეს გექნება ნიშნად უფლისაგან, რომ უფალი შეასრულებს იმ სიტყვას, რომელიც თქვა: ჩრდილი ათ საფეხურს წინ წავიდეს თუ ათ საფეხურს უკან დაბრუნდეს? და მიუგო ხიზკიამ: ადვილია ჩრდილისთვის ათი საფეხურით დაწევა; არა, არამედ ჩრდილი ათი საფეხურით უკან დაბრუნდეს. და შეჰღაღადა უფალს წინასწარმეტყველმა ესაიამ; და მან ჩრდილი ათი საფეხურით უკან დააბრუნა იმ საფეხურებზე, რომლებზეც იგი ახაზის მზის საათზე იყო ჩამოსული. იმ დროს ბაბილონის მეფემ, ბალადანის ძემ ბეროდაქ-ბალადანმა, წერილები და ძღვენი გაუგზავნა ხიზკიას, რადგან გაიგო, რომ ხიზკია ავად

ყოფილა. და ხიზკიამ მოუსმინა მათ და უჩვენა მათ თავისი ძვირფასეულობის მთელი სახლი: ვერცხლი, ოქრო, სურნელებანი, ძვირფასი ზეთი, თავისი საჭურვლის მთელი სახლი და ყოველივე, რაც მის საგანძურებში მოიპოვებოდა; არაფერი იყო მის სახლში და მთელ მის სამფლობელოში, რაც ხიზკიას მათთვის არ ეჩვენებინოს. მაშინ მივიდა წინასწარმეტყველი ესაია მეფე ხიზკიასთან და უთხრა მას: რა თქვეს ამ კაცებმა და საიდან მოვიდნენ შენთან? და თქვა ხიზკიამ: შორეული ქვეყნიდან მოვიდნენ ჩემთან, ბაბილონიდან. და თქვა მან: რა ნახეს შენს სახლში? და მიუგო ხიზკიამ: ყველაფერი ნახეს, რაც ჩემს სახლშია; არაფერია ჩემს საგანძურებში, რაც მათთვის არ მეჩვენებინოს. და უთხრა ესაიამ ხიზკიას: ისმინე უფლის სიტყვა. აჰა, მოდის დღეები, როცა ყველაფერი, რაც შენს სახლშია და რაც შენმა მამებმა დღემდე დააგროვეს, ბაბილონში წაიღება; არაფერი დარჩება, ამბობს უფალი. და შენგან გამოსულ შენს ძეთაგან, რომელთაც შენ შობ, წაიყვანენ; და ისინი საჭურისები იქნებიან ბაბილონის მეფის სასახლეში. მაშინ უთხრა ხიზკიამ ესაიას: კეთილია უფლის სიტყვა, რომელიც შენ თქვი. და თქვა: ნუთუ კარგი არ არის, თუ მშვიდობა და ჭეშმარიტება იქნება ჩემს დღეებში? ხოლო ხიზკიას დანარჩენი საქმეები, მთელი მისი ძლიერება, და როგორ გააკეთა აუზი და არხი და როგორ შემოიყვანა წყალი ქალაქში, განა არ არის ჩაწერილი იუდას მეფეთა მატიანის წიგნში? და განისვენა ხიზკიამ თავის მამებთან, და მის ნაცვლად მეფობდა მანასე, მისი ძე. 2 მეფეთა 20:1–21.

შემდეგი მუხლი ამბობს:

მანასე თორმეტი წლისა იყო, როცა გამეფდა, და ორმოცდათხუთმეტი წელი იმეფა იერუსალიმში. ხოლო დედამისის სახელი იყო ხეფციბა. 2 მეფეთა 21:1.

რა იქნებოდა შედეგი, მეფე ხიზკიას რომ მიეღო უფლის ნება, უბრალოდ თავისი სახლი წესრიგში მოეყვანა და მომკვდარიყო? მას კიდევ თხუთმეტი წელი მიეცა, და სამი წლის შემდეგ ბოროტი მანასე იშვა. რა მოხდებოდა 1856 წელს, ადვენტიზმს რომ მიეღო ფილადელფიიდან ლაოდისკიამდე გადასვლა, თავისი სახლი წესრიგში მოეყვანა და უილიამ მილერის საძირკვლოვანი ჭეშმარიტებები ხელუხლებლად დაეტოვებინა? ვფიქრობ, ამ კითხვაზე პასუხს ვერასოდეს შევიტყობთ, მაგრამ ის კი ვიცით, რომ „დანიელმა გულში განიზრახა, რომ არ წაბილწავდა თავს მეფის ნუგბარით, არც იმ ღვინით, რომელსაც იგი სვამდა.“

მომდევნო სტატიაში გავაგრძელებთ დანიელის პირველი თავის განხილვას.